

KODĖL IŠPAŽINTIS KAI KAM NEPALEDA?

/ 12 /

Kurie retai teina išpažinties ar ir visai nebeina, paraginti dažniau ją atlikti-
nėti, pasako: "Tiek aš neinu, tiek tu eini,
mudu abu vienodi: nea tu geresnis, nei aš
prastesnis".

Sitas pasiteisinimas ir užmetimas nėra
visiškai teisingas, bet kažkokis tai tiesos
dalelė jame slypi. Netiesa, kurie visiškai
neina išpažinties, kad būtų visiškai lygūs
su tais, kurie dažnai jos eina. Jeigu jis
ir niekuo daugiau nenusidėtų, tai visgi bū-
tų kaltas velykinės apleidimui ir tuo jau
blogesnis už tą, kas ją neapleidžia. Kita
vertus, nors žmogus ir labai nusidėtų, jeigu
jis eina išpažinties ir tai stitaiso, nega-
lima jo jau bevedinti blogu. Bet čia yra ir
dalelė tiesos: yra kažkas kas neleidžia ir
labai dažnai einantiems išpažinties būti
tikrai gerais, kad iš karto nuo anų ryškiai
skirtųsi. apie tą "kažkas" dabar aš norėjau
jums pakalbėti.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yra nemaža žmonių, kurie eina dažnai
išpažinties ir dargi kasdieninės šv. Komuni-
jos ir vis dėlto tie dideli sakramantai
jiems nieko neduoda. Jie beveik niekuo ne-
siskiria nuo tų, kurie retai teina ar ir
visai neina. Ir kai klausai jų išpažinčių,
metai, kaip iš tiesų jie nedaro jokios pa-
žangos. Absoliučiai jokios. Jie nedaro jos
ir savo nuodėmklausini neleidžia juos pajū-
dinti ją daryti, kaip to reikalautų dažnas
sakramentų priėmimas. Jie visada kartoja
tas pačias nuodėmes, visada taip pat atli-
kineje išpažintis ir visada daro taip, kaip

jiems patinka. Kadangi tuos sakramentus priima labai dažnai, po Ką kurio laiko ima mąstyti, jog apie juos viską žino, dargi daugiau už savo nuodėmklausius, ir jiems neleidžia net prasižioti. Ir ne tik manosi daugiau išmaną, bet ir šventi vien dėl to, kad dažnai eina išpažinties bei Komunijos. Jeigu kunigas mėgina pasiškinti, jog sakramentai, kokie šventį jie bebūtų, tėra tik priemonė sau pasišventinti, jie nei klausyti nenori, nes šventumui suprenta ne savo asmens ištuobulinimą per išpažintį ir dažną Komuniją, o patį faktą, kad juos dažnai priiminėja. Dažnai priiminėja ir laiko save tobulais, o visus kitus, kurie to nedaro, suprantama laiko blogais ar, mažų mažiausia, ne tokiais gerais, kaip jis. Ir kas tada pasidaro? Tada pasidaro taip, kaip šioje pasakėlyje. Vienai tikrai gerai senelei vienas asmuo pastebėjo, jog ji yra šventa, o ta, būdama nuolanki, pasakė:

Je, je aš esu šventa kaip tas vilkas, kurį vedė į tyrelius atgailą daryti.

Ir papasakojo tokią pasakėlę.

Gyveno kartą labai plėšrus vilkas. Gyveno ir visiems visokias šunynes darė: tai svi kam nusinešė, tai žasį kam nugriebė, tai žmogų apdreskė. Žodžiu, buvo nusidejėlis, koks tik begalėjo būti didžiausias iš didžiausių. Bet vieną kartą jam atėjo gera mintis pasidaryti šventuoju. Gana tų plėšimų, žiaurybių, kmaujo liejimo. Sugalvojo daryti atgailą ir pasidaryti šventuoju. Taigi, paprašė draugą, kad jį nuvestų kur nors toliu nuo miškų, nuo žmonių į tyrelius, kur galėtų daryti atgailą. Bine juodu su draugu ir mato, ganosi žasys. Pamatęs du vilkus žasinas puolė gintis ir kaip tik pateikė tam atgailotojui: įkibo į kudlas ir gerokai įgnybo. Tas, senu įpratimu, griebė žasina už kaklo ir atkando galvą. Draugas jį ėmė barti:

Tik ką priedėjai niekam nieko blogo nedaryti, o čia pirma proga emei ir nukandai žasinui galvą. Koks iš tavęs atgailotojas?

O tas jam atsakė:

- Iai neužkabina šventojo!

Žinote, dažnai taip atsitinka su daugeliu dažnai einančių išpažinties. Sina žmonės, kiekvieną kartą žadasi būti geri, o apsisukę atkanda kam nors galvą. Ir už ką? Kad kiti nesutinka su juo sau išvaizduotu šventumu. Kad tokie asmenys labai dažnai veda ne krikščionišką gyvenimą už klausyklos langelio, čia nekalbėsime, nes tai yra sišku: būna ir neteisingi, ir be meilės, ir nekantrūs, ir pikti, ir dar kitokie. Tiesai jie tuos darbus daro ir pyksta, kad kiti nepripažįsta jų šventais dėl to, kad eina savaitinės išpažinties ir kasdieninės Komunijos. Tas klausimas neįeina į mūsų temą. Mes kalbame apie išpažintį ir ieškome prieštatis, kodėl tokiems ji beveik nieko neduoda. O išmintis labai paprasta: jie net kunigui nesiduoda užtikti savo "šventumo". Pokiems penitentams kunigas tere tūk jų valios pildytojas. Jis turi būti pripažinti jų nuomonės, jų supratimą, jų sprendimus apie savus veikamus. Jie turi jiems duoti š isrišimus pagal pareikalavimus, atgailas uždėti pagal pagaidavimą, gink Dieve, niekad nieko iš jų nereikalauti, nenurodyti, pastabų jiems nedaryti. Jie patys nusistato, kada jiems pareiša ir nėra pareigos Mišių klausyti, kiek kartų šv. Komuniją priimti, kaip išspręsti kilusius tarp jų ir pažištamų ginčus ir t.t. Kunigui čia nepalikama nieko. "ebent tik tai, kad jis visada turi būti malonus padaryti mažą patarėvimą: duoti išrišimą. Jeigu tik jis kada nepanorėtų to padaryti - skandals. Pokie asmenys patys nasprenžia, kad išrišimas jiems visada duotinas, nes jie

"sunkių nuodėmių neturi", kaip jie mano ir sako. Žodžiu, tokių išpažintys pavirsta sukaulėjusiu šablonu, kurio jie nenori sulaužyti, o kunigui neleidžia. Jeigu tik kunigas kaip nors juos pajudina, tuoju gauna atkirtį. Galvos, tiesa, jam, kaip tam žasiniui, jie neatkanda, bet kitokių nemalonumų padaro. O jeigu ~~pasakai~~ pasakai kodėl taip daro, gauni atsakymą: "Lai neužkabina šventojo". Gal taip tais vilko žodžiais ir neatsako, bet moka surasti labai į jūros panėjų.

Ir kunigas tada nieko nebegali, nors turi ir labai dideles galias. Jeigu visi nuodėmklausiai būtų vienodai stropūs, vienodai išmintingi, skylūs, įžvelgūs ir susirūpinę padėti penitentui, o ne vien tik "išpažinčių klausyti", tokie esmenys vieną kartą prieitų "liepto galą", o dabar, jeigu vienas ar kitas nedaro pagal jų užsąčias, tai trečią višada suranda ir dėl to ~~šia~~ triumfuoja, nes manosi įrodę, jog tiesa jų pusėje. O iš tiesų jų gerumas kaip ano vilko, kurisėjo atgailauti ir žasinsams galvas kramtė.

Jūs labai žiūrėkite, kad nepasidarytumet į jį panašūs. Dėl to niekada, o jau ypač išpažintyje, niekada nenorėkite būti patys sau teisėjais, mokytojais, patarėjais ar kuo kitu, nes tenai toks jums tėra tik kunigas, pas kurį jūs atėjote, Dievo vedami. Taip, Dievo vedami, nes, kaip žmogus pats yra per kvailas ką nors gero padaryti, Dievas ne kartą pastumia jį pas tokį, kuris galėtų jam padėti. Ir jeigu žmogus neišnaudoja tokios progos, galima sakyti, jog išganymą jau pralošė. Gerai įsidėmėkite. Jeigu eidami išpažinties patyrėte kokio nors dėl to nemalonumo, žinokite, jog pataikėte ant paties geriausio savo nuodėmklausio, nes tai yra tikras ženklas, kad jis jūsų išvidiniu gyvenimu tikrai rūpinasi ir jums skaudu, kad

nori išmušti iš jūsų įsivaizduotojo, tarimojo savo gerumo. Duokites tam "užtikimui" ir kentėkite dantis sukandę, nes tai operacija, kuri neša jums sveikatą. Tik šitoks nuodėmklusis ir tik šitokia išpažintis jums tepadeda. Nebūkite "šventaisiais", kurių negali "užtikri" net nuodėmklusis. Amen.

1967.2.18